

သိန်းမင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျိုလှလှနိုးစေ

နှစ်တွေဘယ်လိုပြောင်းလဲ

ပန်းချီဆွဲသောအမေ

အခန်း (၁)

ခြူးခြူးမြင့်မောင်က သူ့ရဲ့ သေးသွယ်လှပသော ကိုယ်လုံးလေးကို ခပ်သွယ်သွယ်လေး လှမ်းလာခဲ့သည်။ ။ ခြံထောင့်မှာ ရှိနေသော လသာဆောင်လေး ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ခြင်းပါ။

လသာဆောင်ဆီသို့ ရောက်ပြီး ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်ရင်း အမိုးသာရှိပြီး အကာမရှိသော အဆောင်ကနေ လှပသော ခြံဝန်းကိုကြည့်ပြီး အမောဖြေလိုက်သည်။ ။

မိသားစု စားသောက်ရေးအတွက် အိမ်ဖော်ဒေါ်မောင်းနှင့် အတူ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင် ပြီးပါပြီ။ ထမင်းစားချိန် မရောက်မီ သည် နေရာမှာ လာထိုင်ပြီး အပန်းဖြေရင်း အတွေးနယ်ခဲ့နေသည်။ ။

သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို နင်းလာသော အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အရပ်မြင့်မြင့်မားမား ကိုယ်လုံးထွားထွားနှင့် ဒေါက်တာနေမျိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"ခြူး ဒီမှာ ရှိနေတာသိလို့ ကိုမျိုး လိုက်လာခဲ့တာ"

"ဟုတ်တယ် ဒီမှာ ခဏလာနားတာ"

"နားတာတင် မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ကူးယဉ်နေတာ မဟုတ်ဘူး လား"

"မယဉ်ပါဘူး ကိုမျိုးရယ်"

"အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက် အမြန်ဖြစ်ချင်တယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ် လိုက်စမ်းပါ ခြူးရယ်"

ဒေါက်တာနေမျိုး ပြောသောစကားကို အပြုံးလေးနှင့်ပင် ဆိတ်ဆိတ် နားထောင်လိုက်သည်။ ။

"ဖေဖေရော"

"ဆေးခန်းမှာ ပဲလေ"

"ကိုမျိုးက လူနာမရှိလို့ လား"

"ဟုတ်တယ်၊ နောက်ဆုံးလူနာ ကြည့်ပြီးပြီ၊ မပြန်ခင် ခြူးကို လာကြည့်တာ"

"အိမ်မှာ ထမင်းစားသွားလေ"

"မစားတော့ပါဘူးကွာ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကိုမျိုးရဲ့ "

"အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ် နေ့ခင်းမှာ သွားစရာရှိလို့ "

"ဒါဆို ကောင်းပြီလေ"

"သွားမယ်နော်"

ခြူးခြူးမြင့်မောင်ရဲ့ လက်ကလေးကို တစ်ချက်ဆုပ်ကိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသည်။ ။ ပညာတတ်၊ ရုပ်ချော သဘောကောင်းသော ဒေါက်တာမျိုးမြင့်ရဲ့ နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ခြူးခြူးမြင့်မောင်ရဲ့ ဖခင် ဒေါက်တာမြင့်မောင်သည် သူ့ရဲ့ တပည့်နှင့် သမီးကြီး ခြူးခြူးမြင့်မောင်ကို သဘောတူထားသည်။ ။ နှစ်ဦးစလုံး ချစ်ခြင်းမေတ္တာကနေ အခြေမခံသော်လည်း လက်ခံနိုင်သည် မို့ သဘော

တူလိုက်သည်။ ။ အချိန်လေးတွေ ကုန်ဆုံးသွားသည် နှင့်အမျှ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ခင်မင် တွယ်တာနေပါပြီ။ ခင်မင်မှု၊ စာနာ နားလည်မှုကနေ အခြေခံပြီး အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ခြူးခြူးမြင့်မောင် တည်ထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

အစစ ပြည့်စုံပြီး သူ့ရဲ့ မိသားစုအပေါ်မှာ သွေးသားရင်းလို သဘောထားပြီး ဖခင်အပေါ်မှာ တပည့်ကောင်း ပီသသော ဒေါက်တာနေမျိုးကို ခြူးခြူးမြင့်မောင်က ကျေနပ် လိုလားစွာ လက်ဆက်နိုင်ပါသည်။ ။

ဒေါက်တာနေမျိုး ကလည်း ပညာတတ်ပြီး မိန်းမပီသ လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး ချောမောလှပသော ခြူးခြူးမြင့်မောင်ကို အိမ်သူသက်ထား အဖြစ် စုံမက်မိသည်။ ။

ခြူးခြူးမြင့်မောင်က သူ့ဘဝကို စိတ်တိုင်းကျ မဖြစ်သော်လည်း ကျေနပ်နေပါသည်။ ။ မိသားစုအတွက် အစ်မကြီး အမိအရာမှာ နေပြီး မိသားစုရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးခြင်းနှင့် သူ့ဘဝကို ကျေနပ်စွာ လက်ခံနေပါသည်။ ။

"ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကို လုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ"

ထိုခံယူချက်ကို ခြူးခြူးမြင့်မောင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ စွဲမြဲစွာ ခံယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ လသာဆောင်မှာ အမောအပန်းဖြေပြီး စံကားဖြူပင်ရိပ်၊ ကျွဲကောပင်တွေ အောက်ကနေ နေရိပ်ခိုပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

ဒေါက်တာနေမျိုးသည် အင်္ဂုမ္ဘီနယ် ဆေးရုံတွင် တာဝန်ကျပြီး ရောက်လာသော ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ခြူးခြူးမြင့်မောင်ရဲ့ ဖခင် ဖွင့်ထားသော ဆေးခန်းမှာ လာရောက် ထိုင်ပေးနေသည်။ ။ ဒေါက်တာမြင့်

မောင် ဆေးတက္ကသိုလ်တွင် ဆရာလုပ်ခဲ့စဉ်က ဒေါက်တာ နေမျိုးသည် ဒေါက်တာမြင့်မောင်ရဲ့ တပည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ဇနီးသည် သေဆုံးပြီးနောက် ဒေါက်တာမြင့်မောင်က သားသမီးတွေ နှင့် ရင်အုပ်မကွာ နေရမှာ မို့ အင်္ဂုပုဗ္ဗိယျို ပြန်လာခဲ့သည်။ ။

ဇနီးသည် ရဲ့ မိဘ၊ ဘိုးဘွား၊ ဘီဘင်တွေ လက်ထက်ကတည်းက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ရဲတိုက်ကြီးတမျှ ကြီးမားလှသော အိမ်ကြီးကို ပြန်လာခဲ့သည်။ ။

ရန်ကုန် ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်းရသည့်အခါ ဇနီးသည် က သူ့အိမ်က မခွာသဖြင့် ဇနီးသည် နှင့် သားသမီးတွေကို ထားပြီး ရန်ကုန်မှာ သွားအလုပ်လုပ်ပြီး ပိတ်ရက်တချို့မှာ အိမ်ကို ပြန်တတ်သည်။ ။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်မှ ပဲ တက္ကသိုလ်က အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီး အိမ်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းလေး ဖွင့်ပြီး မိသားစုဘဝ ရပ်တည်ခဲ့သည်။ ။

ခြူးခြူးမြင့်မောင်က စံကားဖြူ ပန်းပင်ရိပ်မှာ ရပ်ပြီး အလွန်ကြီးမားပြီး ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော အုတ်ညပ် နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်သည့် စံကားဖြူမြိုင် အိမ်ကြီးကို လှမ်း၍ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အင်း... ဆေးမသုတ်နိုင်တာလဲ နှစ်နဲ့ ချီပြီဆိုတော့ အိမ်ကြီးက သိပ်ကိုဟောင်းနေပြီ"

"ဖေဖေလုပ်စာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ဆိုတော့ မနိုင်မနင်းတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ"

"စံကားဖြူမြိုင် အိမ်ကြီးကို ထိန်းသိမ်း ပြုပြင်ဖို့ က ငွေကုန်ကြေးကျများ တယ်"

"မြူးမြူးနှင့် တူးတူးတို့ ဝင်ငွေရတော့မှ ပဲ ဒီအိမ်ကြီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြုပြင်သွားရမှာ ပဲ"

မိခင်ရဲ့ ဘိုးဘေး လက်ထက်ကတည်းက ထည်ဝါစွာ တည်ရှိခဲ့သော
စံကားဖြူမြိုင် အိမ်ကြီးကို ခြူးခြူးမြင့်မောင်က အသက်နှင့်တမျှ မြတ်နိုး
တွယ်တာနေသည်။ ။

သည် အိမ်ကြီး သူတစ်ပါးလက်ထဲ မရောက်ရလေအောင်
သားစဉ်မြေးဆက် ထိန်းသိမ်းသွားရမည် ဆိုတာကို အသည်းစွဲအောင် ခံ
ယူထားပါသည်။ ။

နံနက်စာ ထမင်းပိုင်းကို ပြင်ဆင်ရမှာ မို့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ တွေးငေး
မနေနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ကြီးရဲ့ နောက်ဘက်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်
ခဲ့သည်။ ။

နောက်ဖေးပေါက်ကနေ မီးဖိုချောင်ထဲကို မြင်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပဲ
မိခင်ရှိစဉ် ကတည်းက အိမ်မှာ ရှိနေခဲ့သော ကူဖော်လောင်ဖက် ဒေါ်
မောင်းက လှမ်းပြောသည်။ ။

"ခူးခပ် ပြင်ဆင်တော့မယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်မောင်း"

"ဆရာနေမျိုးရော စားမှာ လား"

"ဟုတ်လား၊ ဒေါ်မောင်းက သူ ဒီမှာ စားမယ်ထင်လို့ "

"မစားဖြစ်တော့ဘူးတဲ့ လေ"

နံနက်စာ ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်မှ စားကြသဖြင့် နံနက်ပိုင်း ကျောင်းတ
က်ရသော ဂျူးဂျူးမြင့်မောင်က ကျောင်းက ပြန်ရောက်ပြီး မိသားစုသုံး
ယောက် အတူထမင်းစားကြသည်။ ။

"မမကြီး"

ထမင်းစားရင်းကနေ ဂျူးဂျူးမြင့်မောင်က မေးသည်။ ။

"မမလတ် ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ"

"လာမှာပေါ့ကွယ် ဒီနှစ် နောက်ဆုံးပဲ၊ စားမပွဲက နောက်လဆို ဖြေရမှာ၊ ဖြေပြီးရင် ပြန်လာမှာပေါ့"

"မမလတ်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်ဦးမှာဆို..."

"မပြောတတ်သေးပါဘူးကွယ်၊ မင်းသမီးဆိုတာ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး"

"မမလတ်က ဒီလောက်ချောတာ မင်းသမီး ဖြစ်နိုင်တာပေါ့"

"ချောတိုင်းလဲ မဖြစ်ဘူး သမီးလေးရဲ့၊ ဝါသနာရော ပါရမီပါ ပါမှ ဖြစ်တာ"

"မမလတ်ကို နာမည်ကြီး မင်းသမီး ဖြစ်စေချင်လိုက်တာ၊ သူက အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ဂျူးတို့ ထောပြီနော်"

ကိုးတန်းကျောင်းသူလေး ဂျူးဂျူးမြင့်မောင်က ကလေးဆန်စွာ ပြောသည်။ ။

"သမီးလေးတို့ အရွယ်ရောက်မှ ဖေဖေက စီးပွားကျနေတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်"

ညှိုးကျသွားသော ဖခင်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ခြူးခြူးမြင့်မောင်က စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ညီမလေး ထမင်းစားရင် စကားတွေ လျှောက်ပြောနေတော့ ထမင်းစားပျက်လိမ့်မယ်"

ဂျူးဂျူးမြင့်မောင်က

ထပ်တိုးမပြီး

မပြောအောင်

စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။ ။

"မမနဲ့ ကိုကိုမျိုးရော ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာ လဲဟင်"

"ဟာ... ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

ခြူးခြူးမြင့်မောင်က စိတ်မရှည်သည့် မျက်နှာထားနှင့် ဂျူးဂျူးမြင့်မောင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"သမီးလေးကလဲ မမကြီး စိတ်တိုအောင် မပြောနဲ့ လေ၊ အခုအချိန်မှာ အိမ်ရဲ့ တာဝန်ကို ခွဲယူနေရတဲ့ မမကြီးက လက်မထပ်နိုင်သေးဘူးလို့ ပြောပြီးသားပဲ"

"ကိုကိုမျိုးက သဘောကောင်းလို့ ဂျူးက အစ်ကိုတော်ချင်လှပြီမို့ ပြောတာပါ"

"အချိန်တန်တော့ တော်ရမှာ ပေါ့ကွယ်"

ဒေါက်တာမြင့်မောင်က ရယ်မောပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။ ဂျူးဂျူးမြင့်မောင်က စကားမပြောနဲ့ ဆိုသော်လည်း တားမရပါ။ အကြောင်းအရာတစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောနေပါတော့သည်။ ။

"ကိုကိုတူးက ပထမနှစ် စာမေးပွဲ ဖြေရတော့မှာ နော် မမကြီး"

"အင်း... "

"ကိုကိုတူး ဆရာဝန် ဖြစ်ဖို့ ကလဲ အဝေးကြီး လိုသေးတယ်နော်"

"ကဲ... ဂျူးဂျူးမြင့်မောင်ရေ ထမင်းမစားဘဲ စကားချည်းပဲ ပြောနေတော့နော်"

ခြူးခြူးမြင့်မောင်က စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောလိုက်တော့မှ အားပါးတရ ရယ်ပြီး စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ။ စားသောက်ပြီး ဒေါက်တာမြင့်မောင်

က အိမ်ရဲ့ တောင်ဘက်ခြမ်းမှာ ရှိသော ဆေးခန်းနှင့် တွဲလျက် သူ့ရဲ့ သုတေသနပြုလုပ်သော သီးသန့်ခန်းဆီသို့ ထွက်သွားသည်။ ။

ထိုအခန်းမှာ ညနေပိုင်းဆိုလျှင် ဓာတ်ခွဲပညာရှင်ဖြစ်သော ဆရာမ ဒေါ်ဆွေဆွေက ရောက်လာတတ်သည်။ ။ ဒေါက်တာမြင့်မောင် လုပ်သော သုတေသနတစ်ခုမှာ ပါဝင်ကူညီနေသည်။ ။

ဒေါ်ဆွေဆွေသည် ဒေါက်တာမြင့်မောင်ရဲ့ မိသားစုနှင့် အလွန်အကျွမ်းတဝင်ရှိသည်။ ။ ကလေးတွေ အားလုံးက ဒေါ်ဆွေဆွေကို ခင်မင်နေကြသည်။ ။ သူတို့ မိခင် မဆုံးခင်ကတည်းက အိမ်ကို ဝင်ထွက်နေ၍ မိခင်ဆုံးပြီးနောက် ဒေါ်ဆွေဆွေရဲ့ ကြင်နာဂရုစိုက်မှုကို အားလုံးက ကျေနပ် လက်ခံခဲ့ကြသည်။ ။

ဒေါ်ဆွေဆွေကို ဆွေမျိုးရင်းချာ တစ်ယောက်လို သဘောထား နေကြသည်။ ။ အပျိုကြီး ဒေါ်ဆွေဆွေက မိဘမရှိတော့ဘဲ လွတ်လပ်သူတစ်ဦးမို့ ဒေါက်တာမြင့်မောင်ရဲ့ သားသမီးတွေအပေါ် အချိန်ပေးနိုင်သည်။ ။

အခန်း (၂)

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ဒေါက်တာမြင့်မောင် အပြင်သွားနေစဉ်မှာ ချိပ်ပိတ်ထားသော သူ့အမည်နှင့် စာအိတ်တစ်အိတ် ရောက်လာသည်။ ခြူးခြူးမြင့်မောင်က ချိပ်ပိတ်ထားသဖြင့် အရေးကြီးသော စာဖြစ်သည်ကိုသိသည်။ ဒေါက်တာမြင့်မောင် ပြန်လာသောအခါ စာအိတ်ကို သူ့လက်ထဲသို့ပေးသည်။

"ဖေဖေရေ ဓာတ်ခွဲခန်းမဝင်ခင် ဒီစာဖတ်လိုက်ဦး"

"အေးပါကွယ် ဖတ်ပါ့မယ်"

ဦးမြင့်မောင်က စာကိုယူပြီး ဓာတ်ခွဲခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ထိုစာသည် ဦးမြင့်မောင်ရဲ့ သုတေသနလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သော စာဖြစ်မည်ဟု ခြူးခြူးမြင့်မောင်က ထင်သည်။

အလုပ်တွေများ ပြီး ထိုစာအကြောင်းကို ဖခင်အား ဆက်၍ မမေးဖြစ်တော့ပါ။ သည် လိုနှင့် တစ်ပတ်တာသော အချိန်က ကုန်ဆုံးသွားသည်။

။

တစ်နေ့ ဈေးသွားရန် အိမ်မှ အထွက် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးက ပုဏ္ဏရိုက်ပင်များ နှင့်သာ ခြံစည်းရိုးကို သတ်မှတ်ထား၍ ခြံထဲကို အလွယ်တကူ ဝင်နိုင်နေသည်။

ခြံဝန်းအပြင်မှာ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတုန်းက ထိုသူသည် ခြံဝန်းအပြင်ကနေ အိမ်ကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည် ဆိုတာ တွေ့လိုက်ရသည် ။

ခြူးခြူးမြင့်မောင် ခြံထဲမှ ထွက်လာသည် ကို တွေ့သည် နှင့် ထိုသူက ခြူးခြူးမြင့်မောင်ကို ကျောခိုင်းပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ထွက်သွားသည် ။

မြင့်မားသောအရပ်၊ ကျယ်ပြန့်သော ပခုံးနှင့် လမ်းလျှောက်ပုံ သေသပ်လှသော ထိုသူစိမ်းရဲ့ မျက်နှာကို ခြူးခြူးမြင့်မောင်က သေချာစွာ မတွေ့လိုက်ပါ။ ထိုသူကလည်း ခြူးခြူးမြင့်မောင်က သေချာစွာ မတွေ့လိုက်ပါ။ ထိုသူကလည်း သူ့မျက်နှာကို တွေ့မည်မဟုတ်ပါ။

ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် အိမ်ကို လာပြီး ရပ်ကြည့်တာလဲ။ တကူးတက လာကြည့်တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် လမ်းကြိုရင်းနဲ့ ကြည့်တာလား။

တွေးရင်း ဈေးကို ရောက်သွားသည် ။ ဈေးကိုရောက်ပြီး ဟင်းလျာများ ဝယ်ရင်း ခြမ်းရင်းနှင့် ထိုသူအကြောင်းကို မေ့သွားသည် ။

ကြီးမားသော အိမ်ကြီးကို ထိန်းသိမ်းရသည် မှာ ခြူးခြူးမြင့်မောင် အတွက် အားချိန်ပင်မရှိပါ။ ဈေးက ပြန်ရောက်ပြီး ဒေါ်မောင်းနှင့်အတူ ချက်ပြုတ်လိုက်သည် ။ ညစာစားသောက်ပြီးမှ သူ့အတွက် ကိုယ်ပိုင်အချိန်ကို ရပါတော့သည် ။

ဂျူးဂျူးမြင့်မောင်က ညစာစားသောက်ပြီး စာကြည့်ခန်း ဝင်နေသည် ။ ဖခင် ဦးမြင့်မောင်က သူ့ရဲ့ သုတေသန ပြုလုပ်သော အခန်းကိုဝင်သည် ။ သူ့ကို ကူညီပေးနေသော ဒေါ်ဆွေဆွေက သူနှင့်အတူ ရှိနေသည် ။

တစ်နေ့လုံး ချက်ရေးပြုတ်ရေး သန့်ရှင်းရေးနှင့် ပင်ပန်းနေရှာသော

ဒေါ်မောင်းက စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်နေပြီ။

အားလိပ်နေပြီ ဖြစ်သော ခြူးခြူးမြင့်မောင်က သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အချိန်ကို သူ့အလွန်ဝါသနာပါသော အလုပ်ကိုလုပ်ရန် မြောက်ဘက်ဆောင်က ထပ်ခိုးဆီသို့ လှမ်းလာခဲ့သည် ။

မြောက်ဘက်ဆောင် တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေ၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် လှမ်းလာခဲ့သည် ။ အပေါ်ထပ် ထပ်ခိုးပေါ်တက်ပြီး အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်သည် ။

အခန်းတွင်းဝင်ပြီး မီးခလုတ်ကိုဖွင့်ကာ အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည် ။ အခန်းထဲက စင်ပေါ်နှင့် စားပွဲပေါ်တွင် ရှိနေသော ပုံတူရုပ်တုတွေဆီသို့ အကြည့်ကို ပို့လိုက်သည် ။ နိုင်ငံခြားမှ လာသော ပလတ်စတာ ခွံဆေးနှင့် ထုလုပ်ပုံဖော်ထားသော ရုပ်တုတွေကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်နေသည် ။

"ကိုမျိုးရဲ့ ပုံတူကို ဒီနေ့မှ ပဲ စလုပ်ဖြစ်တော့မယ်"

စိတ်ကူးခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော ဒေါက်တာနေမျိုးရဲ့ ပုံတူကို သည်နေ့ည စလုပ်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သည် ။ ဒေါက်တာနေမျိုးရဲ့ ဦးခေါင်းပိုင်းနှင့် မျက်နှာကို သေချာပီပြင်အောင် ပုံဖော်မည်ဟု စိတ်ကူးသည် ။

ရွံ့တုံးကို ရေနင့်နှပ်ပြီး ပျော့ပျောင်းရန် ပထမဦးဆုံး လုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။ ပုံကြမ်းကို ပြုလုပ်ပြီးသည့် အချိန်မှာ ညဉ့်နက်နေပြီမို့ ထပ်ခိုးကို မီးပိတ်ကာ သူ့အခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည် ။

ညဉ့်ခန်းကျယ်ကြီး နှစ်ခန်းအနက်က ဒုတိယအခန်းက ဖြတ်လာရင်း နံရံပေါ် ထဘီသိမ်း ဝတ်စုံနှင့် ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်သည် ။

အသက်ဝင်လှသော ဆီဆေးပန်းချီ ကားချပ်ကြီးရှေ့မှ ရပ်ပြီး ရှေးနှစ်ပေါင်း များစွာက သည် စံကားဖြူ မြိုင်အိမ်ကြီးကို သားစဉ်မြေးဆက် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သည် ကို ကြည့်ပြီး သူကျေနပ်နေမှာ ပဲဟု တွေးလိုက်သည်။ ။

ငါတို့ မောင်နှမ လေးယောက်ထဲက ဘယ်သူက ဆက်ပြီး ဒီအိမ်ကြီးကို ထိန်းသိမ်းနိုင်မလဲ မသိဘူး။

ထိုသို့တွေးရင်း အကြီးနှစ်ယောက် ဖြစ်သော သူနှင့် မြူးမြူးမြင့်မောင်က အိမ်အပေါ်မှာ ပို၍ သံယောဇဉ် ရှိသည် ကို တွေးမိပြန်သည်။ ။

မြူးတစ်ယောက် အိမ်ကို စာမရေးဘူး။ ဘာတွေလုပ်နေလဲ မသိပါဘူး။ ကျောင်းစာတွေနဲ့ ပိနေတယ် ထင်ပါရဲ့။ ။

တွေးရင်း ပန်းချီကားချပ်ကြီး ရှေ့ကနေ ခွာပြီး သူ့အခန်းဆီသို့ သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့သည်။ ။ အိပ်ရာပေါ်ရင်း အိပ်မပျော် နိုင်သေးဘဲ တွေးနေသည်။ ။

အိမ်ကိုသိပ်ခင်တွယ်ပြီး အနုပညာအလုပ်ကို ငါ့လောက် စိတ်ဝင်စားမှုမရှိတဲ့ မြူးတစ်ယောက် အနုပညာ လောကထဲကို ဝင်မှာ တဲ့။ ။

ငါကျတော့ ဒီပန်းပုပညာကို သိပ်စိတ်ဝင်စားပြီး လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ဆုံးရှုံးနေတယ်။

မြူး ခဏခဏ ပြောနေတဲ့ စကားကို မှတ်မိပါရဲ့။ ။

"မကြီးရယ် မြူးကလေး ကြီးလာရင် ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သားတွေ သမီးတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်ပြီး အိမ်ရှင်မကောင်း လုပ်ချင်တာ သိလား"

"မြူးရဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝပါစေ"

ညီမငယ်မြူးသည် သူ့ကို အမှန်တကယ် ကြင်နာမြတ်နိုးပြီး အိမ်ရှင်
မကောင်း နေရာတွင် ထားနိုင်သော အိမ်ထောင်ဦးစီးနှင့် တွေ့ပါစေဟု
ဆုတောင်း ပေးလိုက်ပါသည်။ ။

* * *

မြူးမြူးမြင့်မောင်က ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်
နောက်ဆုံးနှစ်တက်ရင်းနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆက်ပေး
မှုကြောင့် ရုပ်ရှင်ဗွီဒီယို ထုတ်လုပ်သူ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဒါရိုက်တာ အာကာ
ပိုင်စိုးနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ။

အာကာပိုင်စိုးသည် ငွေကြေးချမ်းသာပြီး အောင်မြင်ကျော်ကြား
သောသူ ဖြစ်သည်။ ။

ယမင်းရုပ်ကလေးလို ချောမောလှပသော မြူးမြူးမြင့်မောင်ကို တွေ့
၍ မင်းသမီးသစ် တင်ချင်၍ သူက စတင်ကမ်းလှမ်း လိုက်သည်။ ။

"မြူးမြူးမြင့်မောင်က ရုပ်ရှင် ဗွီဒီယို သရုပ်ဆောင်ဖို့ ဝါသနာပါလား"

"အစကတော့ ဝါသနာ မပါဘူး၊ အခု ယဉ်ကျေးမှု တက္ကသိုလ်ကို
မကြီးက တက်ခိုင်းတာနဲ့ တက်ရင်း ကျွန်တော် မင်းသမီးသစ်တင်ပြီး တ
စ်ကားလောက် ရိုက်ကြည့်ချင်တယ်"

"ဖြစ်ပါ့မလားရှင် တော်ကြာ ဦးအာကာပိုင်စိုး ရှုံးနေပါဦးမယ်"

"ကျွန်တော် စိတ်ကူးရင် ရှုံးခဲ့ လွဲခဲ့ပါတယ်"

"မြူးက စာမေးပွဲ ဖြေရတော့မှာ ပါ"

"နောက်ဆုံးနှစ် မဟုတ်လား ဖြေပြီးတာနဲ့ စလို့ ရပြီလေ"

"မြူး စမ်းကြည့်ချင်ပါတယ်"

"ဒါနဲ့ မြူးမြူးမြင့်မောင်က ဘယ်ဇာတ်လဲ၊ ဘယ်မှာ နေတာလဲ"

"မြူးမြူးလို့ ခေါ်ရင် ရပါပြီ ဆရာ"

မြူးမြူးမြင့်မောင်က အာကာပိုင်စိုးကို အများက ဆရာဟု ခေါ်၍ သူကပါ ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ပါပြီလေ အဲဒီလိုခေါ်တော့ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားပြီပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ မြူးက အင်္ဂပူမြို့ကပါ"

"ဒါဆို ဧရာဝတီတိုင်းက မြေလတ်သူလေးပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

သူတို့ ကို မိတ်ဆက်ပေးသော ဝင်းမာက ဘေးက နားထောင်ရင်းက နေ ဝင်ပြောသည်။ ။

"သူတို့ အိမ်ကို ဝင်းမာ တစ်ခါလိုက်လည်ဖူးတယ် ဆရာ၊ တကယ့် ရှေးအိမ်ကြီးပဲ၊ အရမ်းကို ကြီးမားထည်ဝါတယ်၊ တစ်ချိန်က သိပ်ကိုခမ်း နားခဲ့တာတဲ့ "

"ဟုတ်လား ဝင်းမာပြောတာနဲ့ အိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စား လာပြီ"

"ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ အဲဒီ စံကားဖြူမြိုင်ဆိုတဲ့ အိမ်ကြီးမှာ ရှေးကား

တစ်ကား ရိုက်လိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ"

"ဟုတ်တယ် ဇာတ်လမ်းကောင်းလေး တစ်ပုဒ်ပါရရင် ကောင်းမှာ "

အဆောင်မှာ တစ်ခန်းတည်းနေသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တီး
တိုးပြောရင်း ရယ်လိုက်ကြသည်။ ။
